

הי 2020

נראה ששנינו כבר יודעים
שאחרי הכל זה לא כל כך עובד
נכון, בהתחלה היו קצת רגעים יפים
אבל עכשו הגיע הזמן להפרד
זה עצוב 2020
כי את זוכרת איך תכננו
שנינו יחד לשנות את העולם?
חבל שלא תאמנו צפיות ביננו
היינו חוסכים מאחרים קצת בלגן
ולא, לצערי
לא נשאר ידידים
כי נראה לי, אחרי כל מה שהיה
שאת צריכה יותר בדוד מאנשים
ואני צריך שנה יותר שפויה
ובכל זאת 2020
אני מודה לך שהזכרת לי
שהרבה זמן יחסית היה לי טוב
כנראה מרב שכל כך התרחקתי
לא זכרתי כבר את מה שיש קרוב
וסליחה שרק קטרתי
אבל אם להיות כנים
את היית שנה מגזמת באמת
אני מאחל לך רק טוב 2020
אבל עכשו הגיע הזמן להפרד

ברק פלדמן

עלון 1557 – 1/1/2021

שיפה ושונה תהא 2021 אשר מתחילה לה היום

פתיח

כביש תשעים הוא הארוך בישראל - 400 ק"מ אורכו והוא ונמתח מהגליל העליון בואך טבריה, עמק הירדן כביש הבקעה, ים המלח ועד אילת. למעשה הוא צרוף של מספר קטעי דרך שחוברו להם יחדיו בתפרים די גסים, ולכן האמירות המכלילות שכביש 90 מסוכן, אדום וכו' אינן אומרות הרבה, משום שכל מקטע בו שונה טופוגרפית והנדסית ממשנהו.

אנחנו, כתושבי עמק הירדן, משתמשים בעיקר בקטע שבין אשדות איחוד לצמח- שאורכו חמישה קילומטרים ומשהו. כביש ישר עם שדה ראייה מושלם ונופים חקלאיים המלווים אותך ממזרח וממערב. אלא שהנסיעה בקטע מרשים זה משתבשת, לאור ריבוי מהמורות ובורות הנפערים, בעיקר בצד הימני של הנתיב, אבל לא רק, ומשבשים לך לא פעם את בני המעיים ועוד איברים רגישים לתנודות. מעת לעת עושה נתיבי ישראל עבודות תחזוקה בקטע, אלא שאלה לא מחזיקות מים, תרתי משמע, ועם שוך החורף מתערער מצב הכביש ללא הכר.

ראש המועצה, שהוא הכתובת המיידית לתלונות הציבור, מפנה את הקובלים לחברת 'נתיבי ישראל' שהיא האחראית לנושא, וזה נכון. המלצתו של עידן היא "להציף" את האתר בתלונות חוזרות ונישנות וכך אולי יעזור. אלא שאנחנו בתקופת חירום של קורונה וסדרי העדיפות של מע"צ משתנים לרעתנו, ולכן כנראה שבזמן הקרוב לא יהיה שיפור משמעותי בכביש, אלא אם... נפנה את 'הדגלים השחורים' מבלפור גם לכביש 90.

שבת בהירה ונטולת משקעים!

אבנרון

בחינוך החברתי

התקיים בחוץ, באוויר הפתוח. ההופעות של הילדים היו משמחות ומחממות! ילדי בית כולל אלה (גי-די) השתתפות ב"מירוץ למול כנרת". במסגרת המירוץ, שהיה חלק מפעילות איזורית שאורגנה על ידי מרכז עידן, הם התחרו מול קיבוצים אחרים (ספויילר – כולם ניצחו) במירוץ משימות לאורך טיילת הבנים עד לצמח.

על הטיילת מוקמו מכשולים ומשימות שהם היו צריכים להשלים כגון קיר טיפוס, אתגר ניגיה ועוד.

הם וילדי בית כולל צפצפה (הי-וי) צלחו את האתגרים בצורה מעוררת הערכה, כשהם משאירים את המדריכים מאחור, פעורי פה ומתנשמים... (מי אמר שלא היו סופגניות!?!).

כחלק מחופשת החנוכה הקימו ילדי בית כולל צפצפה "מחנה" בחורשת האקליפטוסים של יער הבנות בנהריים. בהובלה של עופרה, ויחד עם צוות הבית הכולל, רועיאל, נועה, איתמר וצוות הקן התנועתי הם ניקו את השטח, סידרו אותו, בנו בסנדוץ' ולמשך יומיים "כמעט" חיו בשטח. חלק מהחוויות במקום היו 'פחות' נעימות כמו מפגש עם מגוון רמשים וזוחלים אשר חלקם גם ניטפלי לילדים – אבל האירוע הסתיים בשלום.

ילדי בית כולל 'צפצפה', שגם הם לקחו חלק במירוץ המשימות, תכננו לצאת לטיול בנחל תבור (מזרח). הכל היה ערוך ומוכן. מזג האוויר היה נהדר ורק דבר אחד חסם את דרכם! חברת החשמל לישראל בחרה לחסום את כביש העלייה למבצר כוכב הירדן וכתוצאה מכך לא ניתן היה להגיע למסלול הטיול.

רכז הקן, איתי לוצאטי, קיבל החלטה מהירה במקום ומסלול הטיול הוסט לירדן הדרומי. וכך אירע ששכבות ד"ו-י קיימו את טיול החנוכה של קן אשדות יעקב לאורך הירדן מגשר בית זרע ועד לקיבוץ כנרת.

חופשת החנוכה מאחורינו (עוד מעט נזכר בה...) ואנחנו עם הפנים לחופשת פסח. זה נראה רחוק, אבל זה בסה"כ שלושה חודשים. בדרך יש לנו עוד כמה אירועים נפלאים – ט"ו בשבט, יום המשפחה ופורים. כמובן שהכל ברקע המאבק המתמשך בנגיף הקורונה. החיסונים כבר כאן, אבל ייקח עוד זמן עד לשינוי הדרמטי המיוחל.

למרות חששות גדולים והרבה פרפורים בבטן חופשת החנוכה עברה עלינו בצורה טובה ומוצלחת. גם מזג האוויר בסך הכל שיתף איתנו פעולה ואפשר לנו להוציא לפועל את מרבית התכניות שלנו.

השנה, בשונה מהשנים האחרונות, לא יכולנו לארח את הקהילה בבתים הכוללים וזה היה חסר לנו!

במקום זאת, ניסינו 'לצאת' אל הקהילה. במסגרת זאת, נערות ונערי חברת הנעורים, נרתמו למשימה, רתמו את העגלות לטרקטורים ונסעו לשמח את ליבם ובטנם של חברי הקהילה בשירי חנוכה ובסופגניות מהבילות.

בהמשך השבוע, נסעו בני הנעורים לטיול בשולי מדבר יהודה. בתכנית המקורית היו אמורים לטייל בקניון נחל אוג תחתון אולם עקב אילוצי מזג האוויר הטיול עבר למעיינות החמים שבצמוד לקיבוץ מצפה שלם (מעיינות קדם). הטיול היה מוצלח ביותר ומי שיצאו נהנו מאוד.

שכבות א' ו- ב' פתחו את החופשה בטיול לאורך הירדן הדרומי. הם צעדו ברגל מגשר בית זרע, דרך סכר אלומות וסיימו בטיפוס לאוס-גיוני. בנוסף הם לקחו חלק בתחרות חנוכיות איזורית שאורגנה על ידי מרכז עידן. ילדי בית כולל חצב ב' אפילו זכו במקום שלישי המכובד!

בסיום חופשת החנוכה, ערב נר שמיני של חנוכה קיימנו הדלקת נרות משותפת של הילדים עם ההורים. כמובן שהאירוע

בחינוך חברתי - סוף

לאחל להם ולכולנו עשייה פורייה וברוכה שתוביל את מערכת החינוך המשותפת ואת קהילת אשדות יעקב כולה למקומות ומחוזות חדשים ומוצלחים.

בעת כתיבת שורות אלו ממש, אנחנו מתבשרים אודות הכניסה לסגר (מס' 3) במדינה. כבעבר, כך גם כעת, מציבים בפנינו סגרים אלו דילמות לא פשוטות בכל הקשור לאופן הפעלתה של מערכת החינוך החברתי (ובכלל). אני רוצה להאמין שהשוני העיקרי הוא העובדה שמאירוע לאירוע, מסגר לסגר, אנו לומדים ומשתפרים. באופן קבלת ההחלטות ואיכותן. בגמישות וביצירתיות שבמענים אותם אנו נותנים למצבים המשתנים. בהתאמה וברלוונטיות של הפעילות אותה אנו מקיימים.

כפי שציינתי בתחילה, החיסונים לקורונה כבר כאן, אולם יחלוף עוד זמן עד שהשפעתם המצרפית תהא משמעותית. עד אז, חובה עלינו לשלב ידיים וביחד להילחם בהתפרצותו של הנגיף הזדוני הזה.

אמנון אביגדור,

מנהל חינוך חברתי – אשדות יעקב

בסיומו של הטיול הם קיבלו חולצת תנועה כחולה (עם שרוך אדום כמובן) ולקינחו השתתפו בטקס אש שהוכן מבעוד מועד על ידי חניכי שכבות ח' ו-ט'.

חניכי שכבה ז', אשר מזה כחודשיים+ מקיימים אימוני ריצה עם אילן אליהו האגדי, הגיעו גם הם לטקס בריצה נמרצת מצמח לאשדות. הגשם הכבד שתפס אותם לא ריפה את ידיהם (או רגליהם) והם עמדו במשימה בכבוד.

במהלך החודש האחרון קיימו חניכי שכבה ח' מספר מפגשים עם צוות ההדרכה של המרכז לתמיכה לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית. המפגשים התקיימו בנפרד לקבוצת הבנות והבנים ובסיום התהליך התקיים מפגש משותף לכולם. הנערות והנערים גילו עניין, שאלו שאלות וניכר היה שהם מתעניינים בנושאים שלמדו.

בסיומו של התהליך קיימנו מפגש (מקוון) לכלל הורי הנוער באשדות יעקב. לא רבים בחרו לקחת בו חלק, אולם לדברי מי שהשתתפו במפגש הוא היה מעניין ומלמד.

ביום א' האחרון נפגשו הנערות והנערים עם השוטרת הקהילתית שירן, אשר שוחחה עימם על מגוון נושאים העוסקים וקשורים לתחומי החוק והאכיפה. שירן שוחחה עם הנערות והנערים על גבולות האחריות הפלילית, התנהגויות מסוכנות ועוד. בהתאם לצו השעה, המפגש התקיים בחוץ ועל אף מזג האוויר הקריר ניכר היה שהנוער מגלה עניין בנושאים אלו ושואל שאלות רבות. בהמשך אנו מתכננים לקיים מפגשים דומים של שירן עם בנות ובני חברת הנעורים.

במהלך סוף השבוע הקרוב יתקיימו בחירות למועצת החינוך. הצוות הנוכחי של מועצת החינוך מסיים את תפקידו לאחר קדנציה ארוכה ומלאה של עיסוק בתחומי החינוך באשדות לרבות ההתמודדות עם האתגרים שהקורונה הציבה בפנינו.

אני מניח שבעת שאנו קוראים שורות, אלו הבחירות תסתיימנה והצוות החדש של מועצת החינוך ייצא לדרכו. אין לי אלא

סיכום שנה בבריאות ורווחה - ליבי גולן

הפעילות המשיכה גם לאחר תום הקיץ מתוך הבנה שתקופת הקורונה מייצרת בדידות וקשיים רגשיים והם לא פחות מסוכנים מהסיכונים הרפואיים. מדי חודש נוצרו כ- 20 פעילויות מגוונות הכוללות חוגי ספורט, הרצאות, מופעים, מעגלי שיח ואפילו תערוכת יצירות. לשמחתי, ככל שעבר הזמן הצלחתי להעמיק את הקשר ואת ההכרות האישית עם ותיקי ועם ותיקות הקיבוץ, חברים ותושבים כאחד. זקפתי לזכותי הצלחה אחת, אך התעוררה בי דילמה אחרת – איך אני יכולה להרחיב את המעגל בצורה מעמיקה עם כלל הקהילה. "הגיל השלישי" לא היה היחיד בו חבטה הקורונה. ככל שהבידודים הפכו להיות שכיחים, ככל שחולים מאומתים היו בין חברינו, וחיינו החלו להתחלק בין הסגרים, חווינו השבתות של מערכות החינוך, גבר הכאוס של אי ודאות ותסכול. משפחות צעירות החלו לשלם מחיר, מחיר מאוד גבוה, קשיים רגשיים של ילדים וילדות, נערים ונערות, כוחות שאוזלים מהמאמץ להישאר אסופים, פחדים ברבדים שונים – בריאותי, נפשי, כלכלי, מדינתי. תשובה ואולי תשובות לדילמה זו עוד לא מצאתי אך הראש רוחש רעיונות ודלת המשרד פתוחה, תמיד.

למרבה ההפתעה, במקביל לקורונה שאר רבדי החיים המשיכו, ובחצי שנה זו עסקתי רבות בהסדר תקנון סיעוד, במיצוי זכויות מול ביטוח לאומי וארגונים שונים נוספים, בתביעות רבות מול ביטוח הבריאות וביטוחים משלימים אחרים. העמקתי את הקשר עם המרפאה האזורית ועם קופת חולים מכבי, עם בתי חולים בכלל ובית החולים פורייה בפרט, ליוויתי ותמכתי בהתמודדויות בריאותיות של חברים ותושבים.

כשנת 2021 בפתח, כמה המלצות חמות:

1. בקשו בתחילת ינואר הפנייה לרפואה משלימה מרופא/ת המשפחה. זה יעזור לקדם את התביעות מול ביטוח הבריאות.

בלי משים עברה כבר חצי שנה והגיעה העת לסכם. אומנם כותרת מטעה כי את חצי השנה הראשונה הובילה ביד רמה זוהר יחיאלי המופלאה, אז בענווה אנסה לסכם את מה שהיה אחרי כניסתי לתפקיד. נכנסתי לתפקיד בתקופה מורכבת, אשר תנאיה רחוקים מלהיות אידאליים, בשיאה של התמודדות עם נגיף הקורונה. התמודדות אשר ישר הפגישה אותי עם הבחירה לעבוד בתוך הקהילה.

ככול שאני מתבגרת מתבססת אצלי קביעה שיושבת איתנה בתוך "אני מאמין" שמתפתח ומתעבה, שהכל מדויק. עבורי זאת היתה מתנה, לאבד עבודה בגל הפיטורין הראשון של שנת 2020.

לקחתי את הזמן כדי לבלות עם המשפחה, לטייל בשדות העמק, ליצור, ללמוד ולהתנדב, וזכיתי להיות חלק מיריעה רחבה של ערבות הדדית מרגשת בקיבוץ. למרות הפחדים והחשש הכלכלי המתנתי באורך רוח לדלת שתיפתח, וכך קרה שיצא מכרז לתפקיד מנהלת בריאות ורווחה ולמרות התהיות והחששות בחרתי בתפקיד, ובחרתי נכון.

חצי שנה אחריי, בהוקרת תודה אינסופית, חיי התמלאו בגווני עשירים של צבע מאז שהתפקיד קיבל אותי לתוכו, ויחד איתו החברים והחברות של הקיבוץ. הוקרת תודה על הזכות להיות בקו הראשון של השיתוף להתמודדות אישית ומשפחתית באתגרים רפואיים מטלטלים. להיות זאת שתושיט את היד לעזרה בתקווה שהצד השני יושיט גם כן ויבחר לאחוז.

אז מה היה לנו בשנת 2020? שנה מאתגרת ומופלאה, שנה של שינוי ובחירה. עוד רגע השנה מסתיימת ואם קיוונו שהקורונה תהיה מאחורינו בפתחה של שנה חדשה, היה ליקום תוכנית אחרת. הקורונה שינתה את כל מה שהכרנו, ודרשה מאיתנו שינויים והתאמות כל הזמן. בכניסתי לתפקיד זוהר ביקשה שאשמר את היוזמה המבורכת של השנים הקודמות עם פעילויות חופש גדול לוותיקים ולוותיקות. כרכזת תרבות בעברי, ההפקה של האירוע לא הייתה זרה לי וכך, תוך כדי תנועה, זכיתי להכרות ראשונית עם האוכלוסייה של הגיל השלישי בקיבוץ.

סיכום שנה בבריאות - המשך...

2. במידה ובחרתם מכל סיבה רפואית לקיים ניתוח אלקטיבי (ניתוח שאינו דחוף) אנא צרו עימי קשר לפני בחירת המנתח/ת ומיקום הניתוח על מנת שאוכל לעזור במיצוי זכויות מקסימלי.

3. נצלו ללא רגשות אשם את מנוי השר"פ (שרותי רפואה דחופה) שיש לנו בקיבוץ. החברה נותנת שרות מקצועי, מהיר ואדיב, במיוחד כאשר המרפאה האזורית סגורה. המנוי מאפשר התייעצות עם רופא/ה, מספק הפנייה למיון, הזמנת אמבולנס ועוד. עלות המנוי ליחיד 26 ₪, ומנוי משפחתי ב-42 ₪ בלבד. לפרטים נוספים והרשמה מוזמנים ומוזמנות ליצור עימי קשר.

בהזדמנות זו אבקש להגיד תודה אינסופית ומעומק ליבי לכלל הקהילה אשר ממשיכה להפגין חוסן קהילתי וערבות הדדית במיוחד בתקופה זו. היריעה קצרה מלהכיל את שמות החברים/ות הרבים שפונים להושיט יד לעזרה לאחר, ואת אלו שתשובתם תמיד חיובית כאשר הפנייה נעשית ביוזמת.

תודה לכל ממלאי וממלאות התפקידים בקיבוץ שיוצרים רחם מלאת הכלה, יעוץ ועזרה. ותודה לכם ולכן חברות וחברי, תושבות ותושבי קהילת אשדות יעקב על הפירגון, על העצות ועל פתחון הלב.

שלום ותודה לשנת 2020, וברוכה הבאה לשנה האזרחית החדשה.
באהבה!

ליבי גולן

לנו זה לא יקרה / נילי דגן

**וחוץ מזה, נותרה השאלה
מה יהיה ביום שאחרי.
אנשים חושבים
'לנו זה לא יקרה'
וגל פורץ דרך הדלת
נושא אותם
איתו.**

**אחרים נאחזים בצמרות עצים
רק הטבעות בגזע העץ
מעידות על חלוף הזמן.**

**אסונות מצולמים מתרבים
כמו ארנבות ללא אוזניים.**

**כדאי שתהיה לנו אזרחות נוספת
חשבון בנק בארץ זרה
ליום שאחרי.**

(מתוך: לא מתקרבת לתחנה המרכזית)

בתרבות

תודה רבה לכל מי שהתנדב והפעיל
סדנא/פעילות: רונית איתן, אדמית פלג,
סמדר ינאי, ענת שיפר, רויטל לוי, ענבר
אלתר, יריב כרמל.

תודה רבה! היה כייף ומעשיר!

**לפעילות של תרבות תוצרת בית, יהיה כמובן
המשך. יש לא מעט מתנדבים שהציעו
פעילויות – ובקרוב מאד אפרסם את לוח
הפעילויות.**

בימים אלה, מתקיים חוג לריקודי עם
בהנחיית חני אופיר ובארגונה של שרה בארי.
ובנוסף, מתקיים חוג תיאטרון לילדי גן תאנה
וגפן, בהנחיית אלעד סממה ובארגונה של
זוהר גל איתן.

מוזמנים להמשיך ולהציע רעיונות, מוזמנים
להתנדב ולהשתתף.

תודה רבה! אני מאחלת לכולנו שנה אזרחית
טובה

מאיה אלתר

מזה הרבה זמן, שלא חגגנו חג בצורה
המסורתית שלו.

מזה הרבה זמן, שאנחנו מתנהלים בין
הטיפות, ומנסים ליצור פעילויות תרבות
מותאמות לתקופת הקורונה

מזה הרבה זמן, שאנחנו חוגגים את החגים
בצורה אינטימית משפחתית ופחות
קהילתית.

והנה, סופסוף, מזה הרבה זמן, חגגנו את חג
החנוכה!

זה לא היה פשוט, זה היה די מורכב ואפילו
מאתגר, אבל הודות לצוות הרציני שהפיק
יחד איתי את החג: שרה בארי, ירון
קמרינסקי, מיכל זולטי ונסיה מזרחי, הודות
למזג האוויר המושלם שליווה אותנו והודות
לסגר הלילי שלא יצא אל הפועל...הצלחנו
לחגוג יחד (מעל 200 איש בקפסולות) את
חגיגת החנוכה, שהיתה מוארת שמחה
ומהנה. והכל לפי ההנחיות והמגבלות:

נוסף לצוות החג המסור והרציני, הצטרפו
אלינו אנשים טובים לכל אורך הדרך, סייעו
ועזרו בהפקת החג: יותם בארי, ארנון בנעים,
דורון רוזנבלום, מייגן שילדס, עופרה לוי
וילדי בית כולל צפצפה (שכבת ה+ו
המדהימים), נועם שוחט, יותם שוחט יוחאי
שוחט, שיר קמרינסקי, אור ספיבק, עידו
כרמל, עידו בר נוף, יפתח שוחט, אורי הראל,
שחף שיפר, גפן אופיר, תומר קיים

תודה רבה, על המסירות האחריות
והרצינות!!

אני אלך צעד אחד אחורנית, לפעילות
שהיתה לפני חנוכה, ואודה לכל מארגני,
מתנדבי ומשתתפי "תרבות תוצרת בית" –
תרבות איכותית ומהנה, הכוללת פעילויות
מגוונות בתחומים רבים והכל משלנו:

תודה רבה לשי אורבך ושני פייקוב וטורי
שארגנו ביסודיות ותשומת לב את
הפעילויות.

ברפת נטופה

מהנעשה בענף

- בדומה למה שכתבתי בדיווח הקודם, הענף עדיין נמצא בחוסר ודאות. נציגי התאחדות מגדלי בקר נפגשו עם נציגי משרד האוצר אך טרם הגיעו לסיכומים. יש הבנות בנוגע להמשך "חוק החלב" לעוד כשלוש שנים מבלי לפגוע בוועדה לקביעת מחיר המטרה. כל שנתיים מתבצע סקר בענף החלב ועל פיו מוסיפים או גורעים ממחיר המטרה. הסקר האחרון שבוצע בשנת 2019 אמור להיות מיושם בתחילת 2021. לפי הסקר החלב אמור לעלות בכ-10 אגורות אך נראה שאם נקבל תוספת היא תהיה חלקית בלבד.
- במהלך השנה היינו בשני סגרים ואנו כבר בסגר השלישי, יש הבנה לחשיבות הביטחון התזונתי ואת חשיבות הייצור המקומי מלבד "נערי האוצר" שדבקים בייבוא מוצרי חלב. מסתמן שבמהלך השנים הקרובות הייבוא יגבר ו-60% מתוספת ייצור החלב יתבצע ע"י יבוא מחו"ל ללא מכסים.

מהנעשה ברפת

- השנה הייתה מוצלחת ויש עליה ברווחיות והתוצאות המקצועיות טובות כמעט בכל המדדים.
- סיכום השנה יבוצע בסוף ינואר לאחר קבלת כל החשבונות.
- אנחנו נהיה באי ביצוע בחלב כ-1% פחות מהמכסה בעיקר בגלל גל החום הארוך שהיה בספטמבר ופגע בייצור החלב.

מכון חליבה חדש

בשעה טובה חתמנו הסכם עם הקבלן המבצע שהינו בעל ניסיון בהקמת מכוני חליבה, וקיבלנו עליו ביקורות טובות. את הפיקוח על הפרויקט מלווה "יונתן גלעד ניהול ופיקוח". בשטח אנחנו לקראת סיום החפירות. הקרקע בהר בעייתית ונדרשת עבודה מאומצת.

בכוונתנו לסיים את בניית המכון עד אוקטובר 2021 ולאחר הרצה של כמה חודשים להגיע לשנת 2022 מוכנים לייצור חלב מוגבר ואיכותי.

בשם הצוות, **מוטי רחמים**

@@@@@@@@@@@@@@@@

תוצאות הקלפי לבחירת מנהל קהילה וממלאי תפקידים במועצת החינוך.

1. אושר מינויו של **משה שפיצר** לתפקיד מנהל הקהילה.

2. **תומר שלם** נבחר לתפקיד יו"ר מועצת החינוך (79% תמיכה משוכלל בשני הישובים).

3. לתפקיד נציגות הורים במועצת החינוך נבחרו: **שני פייקוב ודנה אדלר** (נציגות אשדות מאוחד הן: מלאני שטרית ולנה מימרן).

בהצלחה לנבחרים, תודה למועמדים לכל מי שהשתתף בהצבעה.

גלעד גורן - מנהל קהילה

מהמתרחש ב'לוג'

בחודש האחרון סודרו אזורי חניה חדשים ונוחים, ללא קוצים בקיץ ובוץ בחורף...

ובנוסף - זכינו במקום הראשון עבור הצטיינות באריזה חדשנית מותאמת ללקוחות הקנאביס הרפואי

התאחדות
התעשייתיים
בישראל

המכון הישראלי לאריזה
The Israeli Institute of Packaging

הוקרה עבור הצטיינות באריזה

מקום ראשון

מוענקת בזאת לחברת
חברת לוג מוצרים פלסטיים (1993) בע"מ

עבור
אריזה חדשנית מותאמת ללקוחות
קנאביס רפואי

שירה רזן
יזר המכון הישראלי לאריזה

חביגיל
מנכ"ל התאחדות התעשייתיים

פרידות וחילופין

<p>צרכי הצוות והשגנו שביעות רצון הדדית.</p> <ul style="list-style-type: none"> • כחלק ממשימת הניהול שלי לשמירה וטיפוח הצוות השקעתי רבות בהווי הצוותי-נסענו, טיילנו, צפינו במופעים שונים, התפנקנו באמצע יום קשה בשייק, הענקנו מתנת התמדה מכובדת לשבע נשים שעובדות איתנו מעל חמש שנות עבודה. • ביססנו מסורות מערכתיות - הדלקת נרות חנוכה, תהלוכת תחפושות בפורים, קבלת פסח מערכתית בארוחת פיתות על הטאבון בניצוחם של הורים מתנדבים. • ומסורות צוותיות - הרמת כוסית לראש השנה, ערב משלנו בחנוכה, מסיבת פורים וימי כ"ף. <p>תפקיד מנהלת גיל הרך מצריך מענה בזמנית לנושאים רבים ושמירה על אינטרסים מנוגדים. היה עלי לדאוג לטובת הילדים, שביעות רצון ומקצועיות הצוות, שביעות רצון ההורים ועמידה בתקציב, שביעות רצון של ההנהלות השונות. היה עלי לתת מענה פדגוגי, תפעולי, בטיחותי, רגשי, לגייס כח אדם, לנהל תקציב, לבנות ערבי תרבות ובעצם לעשות תחת כובע אחד תפקידים רבים מאוד.</p> <p>חווינו יחד הצלחות וגם תסכולים אך אני חושבת ומרגישה שהאיזון התקיים ואם מתבוננים בתמונה הרחבה עשינו הרבה טוב ומערכת 'אשדוטף' נמצאת היום במקום יציב המאפשר לה להשקיע בהתמקצעות הצוותים ושמירה על השיח המכבד שנבנה בין ההורים, הקהילה וההנהלה ואלו המשימות שאני מעבירה הלאה.</p> <p>אני מבקשת להודות לאנשים רבים שליוו את עבודתי מקרוב ומרחוק.</p> <p>לדורון רוזנבלום שקיבל, ליווה, הדריך והאמין בי עם כניסתי לתפקיד. לסמדר מנהלת משאבי אנוש שתמכה וליוותה אותי</p>	<p>קהילת אשדות יעקב,</p> <p>בימים אלו אני מסיימת ארבע שנים בניהול מערכת 'אשדוטף'. ארבע שנים בהן התחנכו במערכת בכל שנה מעל 110 ילדים (בשיא היו 147 ילדים).</p> <p>במהלך השנים פתחנו וסגרנו בתים על פי הרכבי השנתונים. התחלנו עם 8 בתים, צמצמנו לשישה וצמחנו שוב לשבעה.</p> <p>ארבע שנים בהן עבדו לצידי ואיתי כ- 30 נשות צוות בכל שנה ושנה כאשר כל אחת ואחת מהן מוסיפה לחוות הניהול שלי ומאפשרת לי לראות את הטוב ואת הדרוש שיפור בשנת החיים בה היא עובדת ובמערכת כולה.</p> <p>עם כניסתי לתפקיד למדתי את המערכת ובתום השנה הראשונה התחלנו בשינויים שלא תמיד היו קלים להורים ולצוות ונדרשה למידה משותפת של כל הצדדים כדי להגיע יחד להסכמות וקבלת הדברים.</p> <ul style="list-style-type: none"> • עברנו לעבוד על פי שנתונים כאשר המטרה היא ליצור אמון בצוות שמתמקצע בשנת חיים אחת ובמשימות ההתפתחותיות שהיא מזמנת. • ביססנו פרום מובילות ועשינו צעדים ראשונים בבניית שפה מערכתית אחידה. • קיימנו אסיפת הורים שנתית בה מוצגת תוכנית העבודה לשנה העוקבת. • פעלנו לקיים שיח קרוב ומכיל עם ההורים וייצבנו קשר טוב, פתוח, ראוי ומכבד גם בעניינים שאין בהם הסכמה. • העצמנו יוזמות של נשות הצוות- טיול זריחה בגנים סביב למידה על בריאת העולם, גיוס צוות הכל-בו למשלוחים ומעבר לקייטרינג עם שירות עד הדלת. • בהשתלמויות מערכתיות למדנו על וויסות רגשי ועל חצר הגרוטאות. • קיימנו משובים מסודרים בהם דייקנו את דרישות המערכת אל מול
---	---

פרידות וחילופין - המשך...

לענת תודה על המסירות שלך לעבודה, מסירות ואחריות לענפי הקיבוץ, למנהלי הענפים, דאגה לכספי הקיבוץ ולא פחות, דאגה לחברי הקיבוץ, לפנסיה של החברים, לשיוך הדירות, לבונוסים שלהם, לעניינים שלהם עם הביטוח הלאומי, בנקים, תקציב.

התרשמתי מאד מה**חריצות** שלך. למרות שאני גר בקיבוץ ואת בצפת, מרחק שעה נסיעה, התקשיתי להגיע לעבודה לפניך וללכת אחריך, הגעתי לעבודה בסביבות 8:00 בבוקר ואת כבר במשרד, הלכתי הביתה בסביבות חמש או שש אחה"צ ואת עוד במשרד, האמת זה גרם לי הרגשה לא נוחה מה גם שהיו ימי שישי ושבת שעברתי באזור ו"תפסתי אותך על חס".

אבל זאת את וכמובן כיבדתי את זה מאד והערכת מאד.

תודה על הפגישות איתך בהן הארת לי את המספרים שהיו לי לעזר רב בקבלת החלטות.

תודה על שעשית חלק גדול מעבודה שהייתי צריך לעשות בעצמי כמו ליווי ענייני הפנסיה, הכנת התכנית השנתית, הכנת המצגת של התכנית והצגתה בישיבות, הכנת הסיכומים הרבעוניים והחציוניים והצגתם. בהסברייך הבהירים והמבהירים, הפגנת בקיאות ושליטה בכל סעיף וסעיף, בכל שורה ובכל מספר מה שנתן הרגשת בטחון ויש על מי לסמוך.

תודה על הפגישות האישיות בינינו בהן התייחסת גם לדילמות החברתיות/אנושיות שלי עם חברים, עניינים בהם היית מכילה ותומכת ו**תודה** על המקרים בהם עזרת לי להיות חותך והחלטי.

אני מרגיש שלאורך השנים, לא הודיתי לך מספיק על כל הנ"ל, אז על חטאי אני מודה היום ומבקש להודות לך מקרב לב בשמי ובשם כל חברי אשדות ובעלי התפקידים לדורותיהם. **תודה !!**

אני מאחל לך בריאות והנאה, שמחה והצלחה בכל דרך שתבחרי

יונתן אלטר – מזכיר (מיל') - אשדות יעקב איחוד

ברמת הפרט) והיו פרטים רבים) **להנהלת חשבונות** באיחוד, נבחרת נשית שלימדה אותי ניהול כספים מהרמה היומיומית (קבלות/קופה קטנה) ועד בניית תקציבים ושכר עבודה. מקצועיות אחת אחת בתחומה - תודה.

לגלעד גורן מנכ"ל תאגיד החינוך והמנהל הישיר שלי שסמך עלי וחזק בכל אתגר שנקרה בדרך. **להנהלת החינוך ומועצת החינוך** בהרכבים השונים. לבעלי תפקידים שונים שנתנו מענה ועבדו איתי בשיתוף פעולה-הרשימה ארוכה וכדי לא לפספס אף אחד אמנע מהזכרת שמות. לקרובים לי במיוחד שצעדו איתי לאורך כל הדרך והפכו להיות משפחה עבורי, **זנה פרישקולניק ואמנון אביגדור** שהעבודה המשותפת איתם הייתה הרבה מעבר לעבודה. **להורי המערכת** לאורך השנים שהוכיחו שהם פרטנרים לשיח וקידום המערכת. מודה לכם על שיעורים רבים בסבלנות והקשבה. ואחרונות חביבות והכי חשובות - **הצוות שלי** ששליש מהן צועדות איתי מתחילת התפקיד. צוות נשים שעושות עבודת קודש עם הילדים שלנו. שמות את הילדים בראש סדר העדיפות שלהן במהלך יום העבודה ועל אף הביקורות הנשמעות לעיתים והדרישות הגבוהות ממני, נתנו בי אמון והובילו יחד איתי את המערכת. קשה לי הפרידה, אשדות הפכה לי לבית בכל המובנים. עברתי איתכם תקופה משמעותית שעיצבה אותי כמנהלת וכאישה. אני מבקשת להודות לכל אחד ואחת מכם ומאחלת הצלחה גדולה לסנדרה ולשדרת הניהול הנבחרת.

ורד כהן-אופיר

אשדות 2016-2020

פרידות וחילופין - המשך...

ענת יקרה,

אחרי 5 שנים, אינטנסיביות מעייפות אך גם מאתגרות ומלמדות, את ממשיכה הלאה, לדרך חדשה, עם תקוות וחלומות חדשים.

ולנו רק נותר להתגעגע,

כל כך ייחודית את, סגנון עבודתך, המקצועיות, המסירות, הירידה לפרטים, הנגיעה בכל וההבנה של הכל, וגם כשלא, ישר את לומדת ומתמקצעת, תמיד מתנדבת לעשות ולתרום למערכת גם אם זה לא התפקיד שלך במדוייק. את משאירה נעליים גדולות מאוד.

אנחנו המנהלים מודים לך, על כל מה שנתת לנו לאורך הדרך, את כל כך מחוברת ומבינה בכל ענף וענף, וכן במערכת הניהולית הרחבה, את חלק מהצוות הניהולי, תורמת מהידע שלך, גם אם לפעמים זה לא הלך כל כך פשוט, בסופו של יום, את עוזרת לנו לקבל את ההחלטות הניהוליות הנכונות ביותר.

אז תודה לך על הכל, על השיתוף פעולה בתחומי המשי"א, על העזרה והידע שהבאת בכל הענפים, על תמיכה ולמעשה אחריות שלקחת בהחלטות הניהוליות של כלל המערכת וגם במיקרו, על המסירות האין סופית, ומקצועיות שאין מילים לתאר.

ורק נאחל, שתשמרי על קשר, תמצאי את מה שטוב לך, וגם תצאי קצת לחופש ושיהיה לך טוב.

אוהבים, קיבוץ אשדות יעקב איחוד ואשדות בעמק.

בין גשם לשמש זהב

שרות ציפורים על הרוח,
שרים הפרחים על הטל.
שרות הדרכים על ליבן הקרוע
בין גבע לבין נהלל.

פורחות צפורים על ראשינו,
עולים הפרחים מן הטל,
פורח אבק הדרכים אל פנינו
בין גבע לבין נהלל.

שרים שועלים לירח,
עפות היונים אל פניו,
נושרים כוכבים לפרדס הפורח,
לימון ותפוח זהב.

שרים אנשים על הרוח
שקיץ וסתיו בכנפיו,
שרים אנשים על ליבם הקרוע
בין גשם לשמש זהב.

יורם טהר-לב

האווירונאים קיצור תולדות התעופה בעמק הירדן

האחד בשדה דב בתל אביב, ששרד ועדיין עומד על מקומו. הנגאר דומה נמצא גם בשדה התעופה הבריטי הישן ברמלה, המצוי בתוך מרחב פיקוד העורף של היום". ההנגאר באשדות נבנה ב-1940 על ידי צוות מסגרים מקומי ושימש למטרה זו עד סמוך למלחמת השחרור אז הוסב למטרות אחרות בהן ימ"ח לטנקים, בית קולנוע, מגרש כדורסל ועוד. "לרגל ההכנות להעברת ההנגאר למוזיאון חיל האוויר", ממשיך סגל, "באנו לאשדות יעקב משלחת בת שלושה אנשי קבע צעירים וביניהם אני, ששימשתי אז כמדריך ראשי במוזיאון. עשינו את סוף השבוע בקיבוץ כאשר המארח שלנו היה לא אחר מ-יוסף קרופינסקי (קרן) ז"ל, מבוגריו של קורס הטיס הראשון של 'אווירון'. כעבור כמה חודשים התבצעה ההעברה של ההנגאר באמצעות מערך הבינוי של חיל האוויר, גוף שמאד מיומן במבצעים כאלה. קונסטרוקציה הברזל המקורית (שנבנתה באשדות בידי צוות מסגרים מיומן ובו יהודה בן דוד, סולר) נשמרה במצב מצוין והשתמשנו בה לאחר שהוסרו ממנה שכבות הבלאי, לעומת זה, הציפוי החיצוני היה במצב גרוע מאד ונאלצנו להחליפו בקיר תומך. מאז הורכב ההנגאר מחדש, לפני כ-27 שנים", אומר סגל "הוא משמש כהנגאר פעיל וחי, עד עצם היום הזה.

בתום מבצע ההעברה נותרו מן ההנגאר באשדות יעקב, שמידותיו המקוריות היו 30X12 מטר, שני גושי בטון עבים עליהם נשען המבנה וצמד אלקיפטוסים עבי גזע שסוככים על מה שפעם היה בית הספר הראשון לטיסה ותחזוקת מטוסים ודאונים. על חלק מהשטח שהתפנה הוקמו מבני מגורים.

נתחיל דווקא מהסוף. בתחילת שנות ה-90 של המאה הקודמת ביקר מיכה תמיר במוזיאון חיל האוויר בחצרים שם הוא פוגש את אחד ממנהלי המוזיאון, ומספר לו שבקיבוץ, אשדות יעקב מאוחד, מצוי האנגר מטוסים משנות השלושים העומד על תילו וממתין לגאולה. האם אתם מעוניינים בו? שאל. 'תן לי לבדוק' אמר המנהל. בתוך יומיים הגיעה תשובה. 'מעוניינים'.

אבי משה סגל אוצר מוזיאון חיל האוויר בחצרים, זוכר היטב: "קבוץ אשדות מאוחד רצה לבנות במקום בו עמד ההנגאר (מבנה סגור המשמש לאחסון כלי טיס) של קורס הטיס של חברת 'אווירון', ולכן פנה לחיל האוויר. באותה תקופה עמד לסיים את תפקידו מפקד החיל, אלוף אביהו בן נון, וזה החליט לתת למוזיאון מתנה של סיום תפקיד, ולהשיג תקציב לפרוק ההנגאר באשדות יעקב והעברתו לדרום. מדובר בהנגאר יחידאי במידותיו שיש עוד שנים דומים לו שהוקמו בשלהי שנות השלושים,

האירונאים – תקציר תולדות התעופה בעמק...

כל ההתחלות

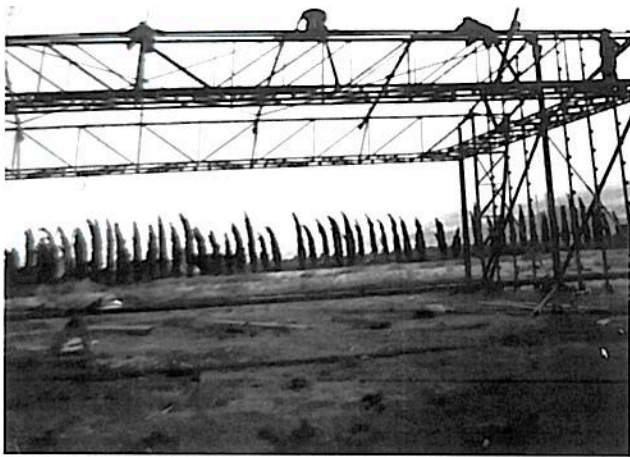
בראשית שנות ה-30 של המאה העשרים, בד בבד עם השקת מפעל החשמל בנהריים, שקל פנחס רוטנברג מייסד חברת החשמל ותחנות הכוח הראשונות בארץ, להקים חברת תעופה ארצישראלית. מתוך הבנת מגבלותיה הפיננסיות של פלשתינה, חשב "הזקן מנהריים" להקים את חברת התעופה כחברה בת של חברת התעופה הבריטית **אימפריאל - איירווייז** כאשר הכוונה היתה שהנהלת החברה תהיה ארצישראלית וטייסיה בריטיים, שעם הזמן יאמנו לעצמם מחליפים ארצישראלים. שיקוליו של רוטנברג היו עסקיים גרידא. בשנת 1933 בעת שהותו באנגליה פוגש רוטנברג את יצחק (צ'יזיק) חרפי, צעיר יהודי בעל רישיון טיס פרטי אשר, מעלה בפניו רעיון להכשיר טייסים עבריים שיגנו על היישוב מפני התקפות ערביות, וזאת בהסתמך על אירועים בשנות העשרים בהם עזרו מטוסי חיל הבריטי בהכלת מאורעות תרפ"א ומאורעות תרפ"ט. רוטנברג מתרשם מרעיונותיו של צ'יזיק, מסכים לממן את המשך לימודי הטיס שלו, ובנוסף, לקנות מטוס אימונים שימש את צ'יזיק וקבוצת סטודנטים ארצישראלים שיגיעו ללונדון לקורס טיס. באוגוסט-ספטמבר 1933 נערך בפראג הקונגרס הציוני ה-18 וצ'יזיק הנמרץ מבקש להרשים את באי האירוע במטוס שרכש במימונו של רוטנברג. הוא טס מלונדון לפראג, שם פוגש בין צירי הקונגרס את דוד בן גוריון, יושב ראש הסוכנות היהודית ואת דב הוז מראשי ההגנה, אשר מגלים עניין בנושא. צ'יזיק שב ללונדון, מסיים את לימודי הטיס, מוכר את המטוס שקנה במימונו של רוטנברג ושב לארץ ישראל בשנת 1934.

בארץ פוגש צ'יזיק את בן-גוריון ומציע להקים בארץ בית ספר לטיס כדי לאמן טייסים עבריים למטרות אבטחת היישוב היהודי, אלא שלאכזבתו דוחה ב"ג את הצעתו בטענה שהבריטים לא יאשרו ייבוא

מטוס ארצה, מה גם שסדר העדיפויות הלאומי לא מצדיק לדעתו בניין כוח אווירי משום שערכו הכספי של מטוס אחד שקול כנגד כמות אדירה של נשק, תחמושת ואספקה להתיישבות העובדת.

צ'יזיק לא מוותר, נפגש עם מושל מחוז הדרום בממשלת המנדט ומשיג אישור להבאת המטוס ארצה. משהושג האישור נמצא גם מימון, וצ'יזיק יוצא עם דב הוז לרכוש מטוס באנגליה. אלא שהתוכנית נתקלה בהתנגדות נוספת, הפעם של רוטנברג, שניהל משא-ומתן עם חברת התעופה "אימפריאל איירווייז" על הקמת חברת-בת ארצישראלית וחשש שרכישת המטוס תשבש את המשא-ומתן.

חרף מאמציו לא מצליח צ'יזיק לשכנע את קובעי המדיניות ביישוב שתוכניתו עדיפה, בעיקר בשל העובדה שהקמת בית ספר לטיס בארץ ישראל תדרוש השקעה כספית אדירה. תוכניתו של צ'יזיק נגנזת איפה, והמטוס שכבר נקנה בכסף מלא נותר בלונדון.

ההנגאר בבניה 1939

האווירונאים – תקציר תולדות התעופה בעמק...

בראי ההיסטוריה המקומית

בשנת 1936 התארגנה קבוצת חברים מעמק הירדן יחד עם מספר עובדים מנהריים ומנכבדי טבריה והקימו מועדון לפיתוח התעופה בשם "השחף". האגודה שהוקמה לפי החוק העות'מני היתה רשאית להקים שדה תעופה, לבנות מתקנים ומפעלים לבניית כלי טיס והחזקתם, הכל עבור התעופה האזרחית.

ענף הדאיה הספורטיבית בארץ, קרם עור וגידים בזכות חוג חברים, רובם ממוצא גרמני שעסקו בדאיה בארץ מוצאם ובעקבותיהם קם חוג תעופה בחיפה ובהמשך בעמק הירדן. בערב סג'יר, וגשום נזכר אחד ממשותפי החוג, **יוסק'ה קרן** מאשדות יעקב, התכנסו באחד החדרים בדלהמיה (לימים אשדות יעקב) קבוצת חולמי טיס עברי וחשבנו במה להתחיל. החלטנו ראשית לבנות דאון. חומרים לא היו וגם כסף לא, ולכן בשבתות הינו מתאספים עם המדריך קבוצת חברים מאפיקים, דגניות ואשדות ובונים את הדאון בנגריה. יותר מחצי שנה נמשכה בניית הדאון ובסיומה התחלנו באימונים. בשבת היינו רותמים צמד פרדות לעגלה, קושרים עליה את הדאון וסוחבים אותו לגבעות מנחמיה או רכס פוריה. כל אחד מאיתנו דאה בין חצי לשלשת רבעי דקה. כך קם הקלוב לדאיה בעמק הירדן". בקורס הראשון של הדאונים השתתפו מאשדות אברהם מחול, יוסף קרן, פרץ גרוסר, אברהם בלטיטה ואריה עוז.

בהמשך לצעד זה גויסו כ- 25 חברים מהקיבוצים ונעשתה התקשרות עם קצין תעופה מהצבא הבריטי שהיה בא פעם להרצות פעם בשבוע מרמלה. עם פרוץ המאורעות נשלח לעמק המהנדס פוהורילה, בעל עבר עשיר בבניית דאונים. בעקבות מועדון הדאיה הספורטיבי שקם ב-1936, הלכה התפתחה פעילות של טיס מוטורי בחסות חברת "אווירון" שהיתה חברת התעופה הראשונה שהוקמה ביישוב. החברה נוסדה ביזמת ההסתדרות והסוכנות היהודית למטרת טיסות פנים ושימשה כזרוע

בעת שהמטוס מקורקע בלונדון נמשך המשא-ומתן בין רוטנברג לחברת "אימפיריאל איירווייז" ובדצמבר 34 נרשמת בלונדון חברת Palestine Airways Ltd שנודעת ביישוב בשמה העברי "נתיבי אויר ארץ ישראל בע"מ". בראשית דרכה עמד לרשות החברה צי של שני מטוסי נוסעים שבכל אחד חמישה מושבים. החברה קבעה את בסיסה בשדה התעופה בחיפה, והחלה בפעילות סדירה.

עם החרפת המאורעות התקשו לקוחות החברה להגיע לנמל התעופה בלוד והחברה הכשירה שדה תעופה קטן בקרבת תל אביב מצפון לשפך הירקון שם קבעה את בסיסה החדש שלימים נקרא "שדה דב" על שם חלוץ התעופה העברית דב הוז. ביולי 1936 בעיצומם של המאורעות, אישרו המוסדות הלאומיים את תוכניתם של הוז ויצחק בן יעקב, והוקמה חברת 'אווירון'. הייתה זו התגשמות תוכניתו של יצחק צייזיק, שנפסלה שנתיים קודם לכן נוכח עדיפותה הכלכלית של תוכנית רוטנברג. מטוס ה"טייגר מות" שרכש צייזיק ונותר בלונדון, הובא לארץ ישראל עם הקמת 'אווירון', ועמד לרשות החברה יחד עם מטוס פולני שנרכש לאחר נחיתתו של טייס בשם מייג'ור דז'ימבינסקי שהיה מיווד עם איש הקלוב הארצישראלי לתעופה צבי הלב רשטט. לאחר נחיתתו רבת-הרושם של דז'ימבינסקי בפאתי תל אביב הוא פגש עם ראשי 'ההגנה' שהתרשמו מאד מיכולתו של האווירון והובילה לחתימת חוזה רכישה של שני דאונים ומטוס קל מתוצרת פולנית.

האווירונאים – תקציר תולדות התעופה בעמק...

מסיימי קורס הטיס הראשון של חברת "אווירון" מימין: אמיל פוהורילה (מהנדס ומדריך) אברהם בייטנר (דגניה) אורי בראייר, יוסף קרופינסקי קרן (אשדות), יצחק הננסון, עמנואל צוקרברג (צור), אברהם מחול (אשדות) יעקב תירושי, יצחק נול (דגניה ב'), יוסף אופין (אפיקים).

שמות ואנשים

מזכרונות "פרח הטיס" אברהם מחול מאשדות יעקב:

יום שישי, 30 ביולי 1937 טסנו כמה פעמים. תחילה הרגשתי רע, ובכל זאת היה הדבר יפה. עשינו שגיאות, למדנו לקלל באנגלית, ועם כל זה שמחנו על יופיו של העמק, כאשר הוא משתרע מתחתנו – בחינת ארגז קוביות

האוויר הבטחונית של היישוב מאז הקמתה ב-1936 ועד פירוקה. את החברה ניהלו יצחק בן-יעקב מדגניה א', יחד עם שותפו דב הוז (שניהם נהרגו בתאונת דרכים בדצמבר 1940) והיא נועדה להיות הזרוע הצבאית של היישוב. קורס הטיס הראשון של חברת "אווירון" נפתח במרץ 1938 ליד קיבוץ אפיקים (הרחק מעיניהם הבולשות של השלטונות), וחניכיו היו חברי הקלוב הארצישראלי לתעופה שעסקו בדאייה כהכנה להכשרתם כטייסים בכך באה לידי מימוש אסטרטגיית השלבים של דאייה, ואחריה טיסה - ומוצה הקשר בין הקלוב לבין 'אווירון'.

מייסד המועדון הצליח לגייס כמה אווירונים מארה"ב לאימונים וארגן קורס ל-10 אנשים, אותו סיימו בהצלחה תשעה בוגרים, שישה מתוכם חברי קיבוצי עמק הירדן. לאחר סיום הקורס נסגר בית הספר לתעופה, המטוסים נרכשו ע"י חברת אווירון והועברו ללוד. אלא שעם פרוץ המאורעות, נמצאה לוד בלב אזור ערבי פרוע, ולכן הוחלט להעביר את המטוסים חזרה לעמק הירדן, כאשר משקי העמק מפרישים במשותף שטח מתאים לשדה תעופה באדמת אשדות יעקב. בשנת 1939 הוקם בתחומי אשדות הנגאר שהכיל את המטוסים של חב' "אווירון" אחד תוצרת בריטית ושנים תוצרת פולין.

חרף קשיים לוגיסטיים ופיננסיים שפקדו את הקורס, סיימו ביולי 1939 תשעה חניכים את קורס הטיס העברי הראשון. ההצלחה הביאה לפתיחתו של הקורס השני, הפעם בלוד שבמהלכו פרצה מלחמת העולם השנייה ואז הוצאה פקודה מטעם ממשלת המנדט שאסרה כל טיסה אזרחית בשמי הארץ. (למרות האיסור התירו הבריטים לקורס להסתיים). קורסי הטיס של 'אווירון' התחדשו רק בשנת 1943 בשדה התעופה רמלה ונמשכו עד פירוק החברה בשנת 1948, ובסיכומם הוכשרו כ-140 טייסים ארצישראליים בהם אישה אחת. בנובמבר 1947 הועברו מטוסי החברה לרשות "שירות האוויר" של ההגנה שהיוותה יסוד לחיל האוויר והוטסו משדה התעופה בלוד לשדה דב בתל אביב.

האירונאים – תקציר תולדות התעופה בעמק...

אחת מסתדר הדבר. כנף אחת יורדת יותר מדי למטה,

השניה עולה למעלה, והארגז אינו ישר. המורה מתרגז, תוטרף את ההגה מהידיים ויורד ארצה. אולם סוף סוף אנו לומדים את הדבר. סוף סוף טסים פחות או יותר ישר, ואם שוחק המזל, לומדים גם להתרומם מן הארץ. ועוד יש ללמוד הרבה יותר, אולם לצערנו

היה קודם כל מורנו צריך ללמוד להנזר מהכוחל.

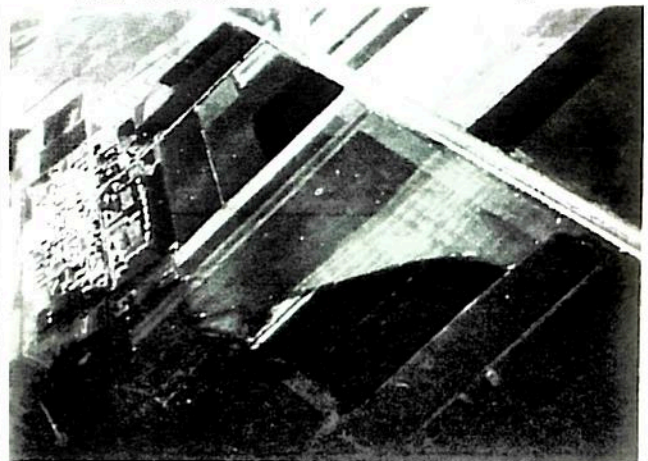
האווירון הוא מטיפוס אנגלי, בעל שתי מערכות כנפיים והגה כפול. גם האווירון השני, הפולני מורכב. המוטור הונע ראשונה לשם בדיקה, וכעת מחכים האירונאים והתלמידים עד שיחלים הקפטן".

איפה הם היום?

בזכות **רותי שדמון** (שאפו גדול רותי!) ואנשים טובים נוספים, הצלחנו לאתר את **חנה, בתו של אברהם מחול** ז"ל ובת אשדות ואת בעלה **אריק** המתגוררים כיום באשקלון. 'מחול' הוא שם משפחה נדיר שלא ברור מקורו, אומר אריק, ואברהם, שהגיע איתו מגרמניה, לא מצא שם משפחה דומה. אברהם ומשפחתו עזבו את אשדות ב-52 בעקבות הפילוג ועברו למושב רגבה (לשם הגיעו מספר משפחות נוספות מאשדות בעקבות הפילוג) ומאוחר יותר לאשקלון שם נפטר בשנת 2000 בגיל 88. איש גדל גוף היה מחול, ממושקף, עיוור צבעים מוחלט בטווח שבין ירוק לאדום. במקצועו, היה מהנדס מכונות ועבד בחברת "יכין חקל". לאריק, גיסו של מחול, קשרי משפחה באשדות, בין השאר עם ענת שטיינר (בת דודה שלי) ולאורך השנים שמר קשר וביקר באשדות לא מעט. "מחול לא היה איש של סיפורים", מאפיין אותו אריק. "היה אדם רציני, מופנם, מאד שקט ורגוע, ששום דבר לא הוציא אותו משלוותו. איש טוב לב". למחול ורעייתו נולדו 3 ילדים. בן (שנפטר בינתיים) ושתי בנות: חנה ונורית.

ענקי, בין השדות בתים לבנים, מסודרים בטעם, שורות הבנות הרעננות, ובצפון משקיפה הכנרת את תכלת השמיים.

עזרת יעקב מהאוויר יחד עם עדה התצופה 1939

פתאום, שוב הרגשה מוזרה בקיבה, הארץ נראית מלמעלה, השמיים מלמטה – אנו פונים פניה חזקה דרומה. שם נשקף הירמוך הזורם נפתולים רבים לבריכת רוטנברג. נראה, כאילו הוא רוצה לסור מפני המדרונים, התלולים, למען לא להבלע ע"י גושי האדמה. בכל זאת נראה, שהוא ספג אדמה למדי, צבעו חום, כצבע הבוץ, הרי אתם כולכם יודעים את מי הירמוך מה הם. בבוקר השכם מתאספים התלמידים באולם האירונאים, סוחבים את האווירון אל האווירודרום, ומניעים את המוטור לשם בדיקה, בו בזמן תולים את שק הרוח; ואחרי זה אנו מחכים, שהרי יום העבודה של אזרח הגון מתחיל בשבע וחצי או יותר מאוחר. אך בינתיים, משחקים בנחושים האם הוא יבוא או לא יבוא. וכאשר הקפטן עצל-השפתיים אומר: גוד מורנינג, או גם שלום, תם המשחק.

מתחיל השיעור. נותנים אז מלוא הגז, 130 כוחות סוס שואגים, והאווירון מתגלגל דרך השדה במהירות של 130 קמ"ש. "הקרקע נעלמת מתחת לרגליים, אנו טסים. המורה נותן את הסברותיו בטלפון, פקודה: לטוס ישר! וכבר הוא מרים את ידיו מההגה. עכשיו על התלמיד בעצמו לנהוג. ברור שלא בבת-

האירונאים – תקציר תולדות התעופה בעמק...

חלוטין ומתגעגעת לאיש היקר שלה שחלקה יחד חיים משותפים ועשירים וגם שומרת קשר עם בלטיטה הירושלמי, שאף הוא כבר מעל 90. עולם קטן.

אברהם בלטיטה בן ה-90 מתגורר בירושלים. איש צלול ושמח בחלקו, מילדי טהרן. יליד ורשה. עבר קורס במסגרת מחלקת הטייס של הפלמ"ח בקיבוץ נען ושדה רמלה והוצב בטייסת הגלילי מספר 3 ביבנאל. היה איתו בקורס אשדותי נוסף, **אריק עוז**, שנפסל בגלל בעיות קיבה. "גרוסר", שהיה מבוגר ממני, המליץ עלי והתקבלתי לקורס הטייס של הפלמ"ח בגיל 17" מתאר בלטיטה ב-47 עבר את הטסט בהצטיינות וקיבל רשיון טיס. במלחמת השחרור טס על מטוס בריטי מסוג "אוסטר" וביצע שורת פעולות מבצעיות ומנהליות. לאחר השחרור חזר לאשדות ועבד במספוא. בפילוג עבר לאשדות מאוחד, יותר מאוחר התחתן וב-1960 עזב את אשדות ועבר לירושלים. "למרות שהייתי טייס מצויין", אומר בלטיטה, התגלה באחת "הבדיקות" ליקוי שהעיד על עיוורון צבעים שהשבית אותי לתקופת-מה מטיסות, וכך הפכתי לימטילן של גרוסר. הייתי מוציא את המרעום וזורק על המטרה פצה במשקל של 50 קילו ומשתדל לדייק. בהמשך המלחמה חזרתי לטוס ועשינו פעולות רבות ובהן הצנחת מזון ותחמושת למקומות מבודדים. המשכתי בחיל אויר עוד תקופה על פי בקשתו של עזר ויצמן ואז חזרתי לאשדות.

פרץ גרוסר איש מחלקת הטייס של הפלמ"ח עומד שלישי מימין

פרץ גרוסר ז"ל, איש אשדות, עבר בשנת 1961 עם משפחתו, כולל הוריו, לגור במושב רגבה שם גר עד מותו. הוא עבר קורס מטעם מחלקת הטייס של הפלמ"ח שהתקיים בנען ובשדה התעופה רמלה בחסות הבריטים. פרוץ מלחמת השחרור הוצב גרוסר לטייסת הגלילית ששכנה ביבנאל שתפקידיה היו להצניח ציוד לנקודות מבודדות, להעביר מזון תחמושת או כל לוגיסטיקה אחרת, וכן לסייע בשעת הצורך לכוחות הקרקע בפעילות מבצעית. 'מספר שתיים' הקבוע שלו היה הטייס **אברהם בלטיטה** יב"א, אף הוא אשדותי מילדי טהרן.

שלא אישרו לו במשך תקופה להטיס בגלל שלטענתם היה עיוור צבעים (הוא טוען שלא) ועל כן שימש על תקן 'מטילן' כלומר זורק את הפצצות מבעד לדלת הפתוחה של המטוס בתקווה שתפגע במטרה אליה יועדה. בחודש מאי 48 בנסיון הכיבוש השלישי של מצודת ישע (לאחר ששני הנסיונות הקודמים כשלו במחיר דמים כבד) נשלח צוות המטוס שכלל את גרוסר ואת משה פלד (מפקד טייסת הגליל) כדי להטיל פצצות על המשטרה המאיימת. הפצצות אמנם החטיאו את המטרה, אבל הערבים נבהלו מעוצמת הפיצוץ ונטשו את המשטרה, שנתפסה למחרת ללא קרב. **יוכבד גרוסר** אלמנתו בת ה-92 של פרץ (שנפטר לפני למעלה מ-30 שנה) נינים, גרה בבית סיעודי ברגבה, צלולה ל

האירונאים – תקציר תולדות התעופה בעמק...

זוהי השריד האחרון שנותר מן ההנגר האשדותי

שיר פרידה מהנגאר

הנגאר הקשב קשב אחרון
 פה נטמן קולנוע, קולנוע "אירון"
 נולדת בטרם הקמת המדינה
 ומקומך שמור בארכיון ההגנה כהנגאר
 ראשון מוסך לאירונאים
 וכזה גם נראית עד ימיך האחרונים.
 אמת, תרבותי לא היית מעולם, אף שבין
 אולמות התרבות בעולם,
 רבים מקנאים בך לבטח
 על תפוסה מלאה מיציע עד פתח
 עוד בימים שהתרגום נפרד מן הסרט, וחיפשו
 דובר סינית יפנית או שפה אחרת
 וכשלא נמצא דובר אז "סיומה" גלגל את כל
 התרגום מהתחלה
 פעמים רבות אליך הגענו ואת שם הסרט
 כלל לא ידענו
 היום ניפרדים, הנגרנו, יקירנו
 נזכור לך כולנו חסד נעורינו –

נילי שץ
 22.6.73

ערך: אבנרון בסיוע צמוד ועקבי של רות
 שדמון

דליה, 86, (אחותה של דרורה רונן) והבת של יוסקה קרן ז"ל מספרת על אביה: הייתי בת 6 בעת שאבא עבר את קורס הטיס באשדות, וזכור לי שחברים רבים שלו היו מגיעים אלינו הביתה. בזמנו לא התייחסו אל טייס כאל מקצוע יוצא דופן. יותר התייחסו לפעילות שלו כמלווה שיירות לחניתה ולביריה וכמפקד מחלקה בהגנה. בשל היותו טייס ומפקד מוכשר, מינה אותו חיל האוויר למפקד שדה דב בזמן מלחמת השחרור. מאוחר יותר יצא לשליחות מטעם קלוב תעופה בארה"ב וכאשר שב ארצה קיבל דרגת סגן אלוף והתמנה למפקד בית הספר הטכני בחיפה.

לאחר שהשתחרר משרות קבע וחזר לקיבוץ, למד יוסקה הוראה, והיה מדריך של הנוער הגרמני שייסד את קיבוץ גשר. מאוחר יותר שימש מורה בתיכון אשדות יעקב ולימד היסטוריה, תנך וגיאוגרפיה. אחר כך ייסד וניהל את הסמינר למורים באוהלו. כאשר סיים את דרכו כמורה הפך לנהג בית. אני זוכרת את אבא כאיש צנוע שלא מתבלט.

ילדי אשדות על רקע ההנגאר משמאל לימין: שפרה רוזנברג, מנחם עמלי, אסיק, חנן תמיר, חיים שחם, דודיק גולדשמיט, אורי פלג, אריק עוז (מחובק ע"י המורה בנימין עוז), קיצוני ימני עוזי שמעוני.

נמונה בני שלושפת המחוזיים הראשונים של אשדות יעקב
 נח ביקור בשדה התעופה הקסן שהיה באשדות

ארכיון אשדות יעקב איחוד

תורנות

של חברים במטבח, ח"א, כלים, מסיבות, השכבה, לינה במקלטי הילדים ועוד ...

תורנות שמירה

שבוע ימים של שמירה לילית, לפחות פעם בשנה ולפעמים יותר

תורנות לינה

תורנות לינה במקלט עם הילדים. השתתפו בה גם רווקים ורווקות.

תותח קרביד

מתקן שעושה רעש של פיצוץ, כדי לגרש צפורים מבריכות הדגים ושדות זרועים

תזמורת בצורת

הופיעה שנים רבות במסיבות. השתתפו בה יגאל עשת, יענקלה שרון, אורי ועמוס שיפר, עמוס גל

תזמורת מנדולינות

בניצוחו של אברהם ארליך

(ה)תחנה

תחנת האוטובוס בכביש הראשי, לפני היות תחנת העץ של המועצה

תלת-אופניים

ב-1979 החלו לרכוש אופניים כאלה לחברים הקשישים

לכבוד סוף השנה האזרחית 2020, אני מגיעים לסיים הנגשת מילון אשדות בעלון.

אני חייב לציין שבמשך 6 שנות כתבות שלי לעלון כארכיונאי של אשדות, מילון זה נוטל את הבכורה ביחס למשוב שהציבור העניק לכתבות הארכיון לעלון.

תודה לאלתר אופיר ולחברים שלי קטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום, שנה טובה ובריאות טובה לכולם,
שאול ינאי

מילון אשדות – האות ת'

תברואן

אחראי על נקיון החצר ופינוי האשפה למזבלה ליד המשק, אברהם ארליך

תור-אופן

קבוצת רוכבי אופניים שהוקמה ב-1988 ביזמתו של דני בארי. זמן מה פעל כענף נותן שרותים והדרכה לקבוצות רוכבי אופניים ברחבי הארץ

תור לחו"ל

תור שנקבע ע"י ועדה כאשר התחילו הנסיעות לחו"ל

בארכיון - סוף

משיטת החלוקה הנורמטיבית שהיתה נהוגה עד אז.

תקציב כולל

שיטה שהונהגה בראשית שנות ה-80. זאת הרחבה של התקציב האישי ונכללו בה הכרה והרחבות של התקציב האישי, כגון: נופש, חידוש ריהוט ועוד.

תמר

זן של ענבים בכרם

תרגום בצד (בהקרנת סרטים)

לפני שהיה תרגום "בגוף הסרט", עם כל סרט הגיע גליל פילם שעליו היה כתוב בכתב יד התרגום העברי. המקרין או מי מטעמו, היה מגלגל את מתקן התרגום ידנית לפי שמיעתו והבנתו. בהרבה המקרים קצב הגלגול לא היה אחיד, והתרגום לא תאם את הנאמר בסרט. הקהל היה מגיב בצעקות, ואז היה המקרין מגלגל במהירות את גלגל התרגום קדימה או אחורה. לפעמים היה עושה את מלאכת התרגום מתנדב מן הקהל.

מלא סוב

פאהובה שטיינברג

פאהודת הנכד בן פסיפא ויורי

פכפ המפחה הרבה אושר!

תנועת אוכלוסיה (תנועת היישוב)
רשימה סטטיסטית על מצב החברים, הזמניים והילדים שהיתה מתפרסמת כל חודש

תעיר אותי לפני שאתה קם
דוד ברמן מזמין השכמה מן השומר

תעלות קשר
תעלות שנחפרו בחצר הקיבוץ במלחמת השחרור וגם במלחמת ההתשה

תעלות השקיה
תעלות מבטון להשקיית השטחים המעובדים

תפירת בית
תפירת בגדים במתפרות בקיבוץ

תקליטיה ע"ש דני פלג
ראשיתה על בסיס מתנת אוסף תקליטי מוסיקה קלסית ע"י משפ"י פלג לזכרו של דני פלג. פעלה זמן רב בבית מרשק והשאלה לחברים תקליטי ויניל. הפעילו אותה אלתר אופיר וזמן רב אירית גל.

תקציב אישי
סכום כסף הניתן לפרט או למשפחה לסיפוק הצרכים האישיים. לראשונה הונהגה השיטה בראשית שנות ה-50. זה היה שינוי מהותי

מגדל המים

הכיתוב על מגדל המים:

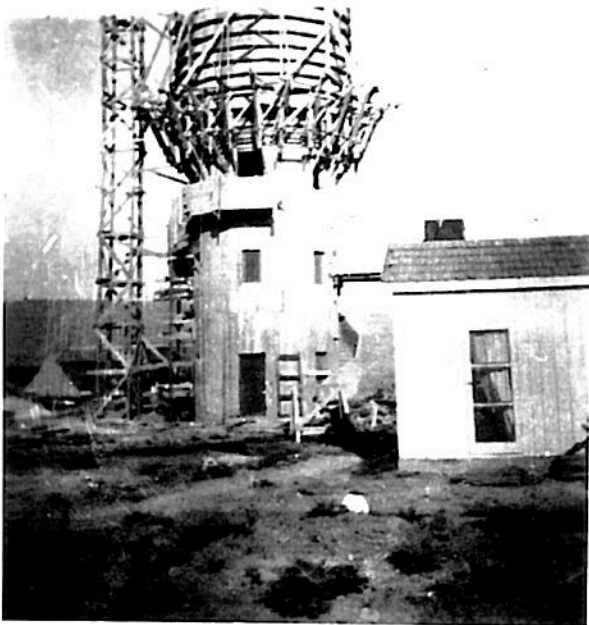

מגדל המים

נבנה בשנת 1936 ע"י קבוצת הבניין בקיבוץ. שימש חוליה במערך אספקת המים ליישוב. מי הירמוך נשאבו לבריכת מי שתייה, שם שקע הסחף, ומשם נשאבו למגדל המים ובנפילה חופשית בצנרת, הגיעו לברזי הקיבוץ. חלק מהמים עברו סינון חצץ עדין והורדו למכון הקרח, וכמו כן למספר ברזים במרכז הקיבוץ. מים אלה נקראו "מי פילטר" ושימשו כמי שתייה. המגדל שימש לאימוני אומנה לפלוגות הפלמ"ח, ובמלחמת השחרור שימש להעברת תקשורת באיתות ליישובים הסמוכים. בשנת 1982 החלה אספקת מים מהכנרת ע"י אגודת המים. ב-1988 הופסקה פעולתו.

שיכון מגדל המים בשנת ה-90 לאשדות, התאספו הדוחות לתוכנית ל"ג כנרת לחלוצי התעשייה בקיבוץ - בספט' 2014 | בשנים 1964-1938 ולמקמי ל"ג ב-1971.

השאלה מי תיכנן את מגדל המים של אשדות, שהוא אחד מסמליה הבולטים, אם לא הסמל היא חידה שטרם נפתרה, אומר שאול ינאי בתשובה לפנייתי. מגדל המים באשדות בנוי בצורת מצולע בן 12 צלעות והוא דומה דמיון מפתיע למגדל המים של אפיקים למעט העובדה שהמגדל של של שכנינו הוא מעוגל. "למיטב ידיעתי" אומר שאול "יש רק שני מגדלים כאלה בארץ. אגב, בדקנו עם ארכיון אפיקים, וגם שם לא יודעים מי היה המתכנן של מגדל המים. כנראה שהאדיכלים של אז היו צנועים להפליא.

בתמונות למטה: מגדל המים בעת בנייתו ב-1936

לוקחת פסק זמן שיחה עם אל"מ קרן

מנוף לנוער בסיכון, ושיר, תלמידת י"א בבית ירח. בנוסף, אימץ הזוג חיילת בודדה. מזה מספר שנים הזוג מתגורר בהרחבה שלנו (בבית לשעבר של אורית ושמוליק סגל) ומרגיש חלק אינטגרלי מקהילת אשדות.

התגייסתי לתפקיד מד"נית (מדריכת נוער) בבסיס גדני"ע גיוערה (שנסגר בינתיים), אומרת קרן. התפקיד הפיקודי הראשון שלי כקצינה היה מפקדת יחידת הכשרות אזרחיות (קורסים לחיילות גיוס מיוחד, בתחילת שרותן), אחר כך שימשתי כמפקדת בסיס גדני"ע צלמון, בהמשך מפקדת מגמת עולים, מפקדת "מחוויה אלון" ועוד שורה הארוכה של תפקידים מאתגרים, כאשר בין תפקיד למשנהו היא עושה שני תארים אקדמיים, יולדת שני ילדים, שנת מב"ל (מכללה לבטחון לאומי) ועוברת מספר ישובים (בית זרע, כפר רופין). מערך מג"ן של חיל החינוך והנוער (חיילי "איתן", מורות חיילות, גדני"ע, הכנה לצה"ל ועוד) עליו היתה מופקדת אל"מ קמרינסקי עד לאחרונה, חולש על מספר מגמות: מגמת השכלה (השלמת 12 שנות לימוד והשלמת בגרות), מגמת הכנה לשירות (מסלולי קידום והעשרה לחיילים מאוכלוסיות ייחודיות לקראת שירות משמעותי), מגמת עברית לעולים חדשים ובני מיעוטים (היכרות עם הצבא והכרת הדת היהודית), מסלול למגויסות ומגויסים המגיעות ממעמד סוציו-אקונומי נמוך וקורס "נתיב" - המשלב טירונות עם לימודי יהדות וציונות עד שלב הגיוור. חלק נכבד מבוגרי ובוגרות אותן הכשרות מגיעים בסופו של יום ליחידות קרביות או לתומכות לחימה, ומשתתפים במאמץ המלחמתי של צה"ל. אני משוכנעת שמי שעשה שרות קרבי משמעותי, מקבל כרטיס כניסה לחברה הישראלית.

מבין בוגרי ההכשרות של חיל החינוך, שמור מקום של כבוד לעולים חדשים המגיעים לארץ ללא יכולת ורבליית, ותפקידנו ללמד אותם עברית, שכידוע היא שפה קשה, תוך

השיר "אלוף משנה במילואים" שכתב יענקל'ה רוטבליט ומתאר מפקד בכיר שמתקשה לעשות את המעבר מהצבא לחיים האזרחיים, רחוק מלתאר את מה שעובר בראש של אל"מ קרן קמרינסקי (44, נוף אשדות) מפקדת בכירה במערך החינוך של צה"ל, שבימים אלה נמצאת בחופשת שחרור לאחר 27 שנות שרות רצופות ומרתקות. בחודש מאי הקרוב כאשר תגזור קרן את "החוגר" ותזדכה על הקיטבג, היא בוודאי תהיה יותר מגובשת באשר לעתידה, ועד אז היא נהניית ממנה גדושה של פנאי וחופש להם כמעט לא זכתה במהלך שרותה המחייב.

גדלתי בעכו למשפחה ציונית מדהימה, אומרת קרן - חמישה ילדים - כולם תרמו שרות משמעותי למדינה ובגאווה גדולה. כשהתגייסתי בשנת 1994 רציתי אמנם להיות קצינה ואכן זכיתי, אבל לא חשבתי על קריירה מפוארת אבל מתפקיד לתפקיד הבנתי שאני במקום הנכון. מהתחלה הוצבתי בחיל החינוך והנוער ועשיתי תפקידים שונים ומגוונים עד התפקיד האחרון כמפקדת מערך מג"ן בדרגת אלוף משנה כאשר תחתיה, באופן ישיר, משרתים 5 סגני אלופים: מפקד מחוויה אלון, מפקד מורות חילות, מפקד חוות השומר, מפקדת יחידות הגדני"ע והנח"ל ויחידת נתיב וכ-6000 קצינים, נגדים וחוגרים. יראת כבוד. את ירון בעלי, הכרתי בצבא בעת שהיה קצין בחיל החינוך והנוער. ב-98 התחתנו ונולדו להם שני ילדים: אליעד הבכור, שעושה כעת שנת שרות בפנימיית

לוקחת פסק זמן - המשך...

באמצעות מה שאנחנו מכנים "הסיירת של החברה הישראלית" שכוללת משקיות הוראה 'מורעלות' שמצליחות לטעת בחניכים אמונה ולא מוותרות לרגע. הליווי כולל ביקורי בית, שעות ט"ש (טרם שינה), ומערכת סוציאלית ענפה שעושה הכל לקדם תהליכים ולאפשר לחניכים להסתגל למערכת הצבאית. אין ספק שמסגרת צבאית, שהיא יותר נוקשה ותובענית ממערכת אזרחית, מאפשרת להשיג תוצאות טובות יחסית, וכל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם מלא.

כיצד נראה יום בחייה של מפקדת בכירה במערך החינוך?

קרן: קימה סביב ארבע בבוקר, התארגנות, יציאה בזמן. הכל מתוקתק. יש ימים מאד אינטנסיביים שיכולים להמשך עמוק אל תוך הלילה. זה התפקיד אין מה לעשות. מדים? זה דווקא פתרון לא רע כי זה חוסך התלבטות מה אלבש הבוקר.

המושג 'צבא העם' עדיין תקף בעיניך?

יש דילמות לא פתורות בעניין הזה, אבל בגדול, אחד מתפקידי של הצבא, בעבר ובהווה, הוא לחנך באמצעות המערכת הפיקודית וזה המסר שאנחנו מקבלים מהרמטכ"ל ופועלים בהתאם. הצבא מייחס חשיבות רבה לערכים כמו קבלת האחר וכבוד לכל חייל על פי תרבותו מורשתו ושפתו. לפרוט על המאחד בחברה הישראלית מבלי לבטל את המקום האישי שלך. ברמה האישית כמפקדת, היה לי חשוב ללבן עם המפקדים את הסוגיות השנויות במחלוקת בחברה הישראלית, משום שזה כלי שנותן יכולת לפקד על קבוצות בעלות מטען תרבותי וערכי שונה.

למה פרשת?

יש רגע בחיים שאתה רוצה לנסות משהו אחר. אני בחרתי לנסות את המשהו האחר, ולכן לקחתי פסק זמן של שנה כדי לנוח, ללמוד (קורס דירקטורים ונושאי משרה במכללה למנהל בראשון לציון, תעודת

שמתמקדים בשיפור יכולת הדיבור ופחות בקריאה וכתיבה. כיצד עושים זאת (על אחת כמה וכמה בעידן קורונה)? באמצעות כיתות קטנות (עד 10 חיילים) וחלוקה מגדרית. ואגב, מחקרים מלמדים שקצב לימוד העברית של בנות מהיר משמעותית משל הבנים, כאשר המטרה שלנו כגוף צבאי, היא להביא אותם לרמה הנדרשת במכסימום השקעה ובמינימום זמן.

יעולים חדשים, מפרטת קרן מגיעים לישראל מלא פחות מ-40 מדינות, 25 שפות שונות, רובם ככולם מתייצבים בבקו"ם עם מוטיבציית שיא לשרת את מדינת ישראל, כאשר שמונים אחוז מהם מבקשים שרות קרבי, אלא שכדי לעמוד בתנאי הסף לקרבי, עליהם לשפר את רמת העברית, ועל כן בסיום טירונות בסיסית (02), הם נכנסים למשטר לימודים מלא, בסיוע משי"קות הוראה, שעושות מאמץ עילאי לקדם אותם לרמה הנדרשת. בית ספר לכל דבר וענין ובלי פשרות.

משפחת קמרינסקי אליעד, קרן, ירון ושיר

דגש מרכזי מושם על טיפוח וקידום אוכלוסיות שבשולי החברה הישראלית, כחלק מאמץ לאומי, וצה"ל מקדיש לנושא מחשבה, תשומת לב ואמצעים. מי שהחל במהלך כבר בשנות השבעים היה הרמטכ"ל רא"ל רפאל איתן ומכאן נגזר השם "נערי רפול" התקף גם היום. לצערנו, אומרת קרן, אחוזי הנשר בצבא עדיין גבוהים, ולכן הצבא מנסה לזהות מאפיינים מסויימים כדי לנסות לנבא מראש מה יקרה; ובתוך כל זה, הצבא ינלחם על כל אחת ואחד מהחניכים

לוקחת פסק זמן - המשך...

הוראה ועוד) ולמלא מצברים. עבודה עם אנשים זה תחום שמאד קורץ לי, מנגד, אני לא רואה עצמי, בשלב זה, מנהלת בית ספר, כי ניהלתי כזה במחוי"ה אלון. בקיצור, מחפשת את האתגר הבא שלי. ועם כל זה, אני מודה על הזכות שנפלה בחלקי לשרת את עם ישראל ולתרום לו כמפקדת.

איזו מתנת שחרור תעניקי לעצמך? אני מודה לאל על התהליך שעברתי, בסיוע של בעלי ירון והילדים. באי בודד לא תמצא אותי כנראה בזמן הקרוב בגלל הקורונה, אבל אופציות אחרות תמיד קימות.

איך באשדות?

אוהבת את הנוף: כנרת, הרים מסביב. טבע. מאד מרוצה מהקהילה ותמיד אשמח לתרום.

אבנרון

בזכות השפיות

בזכות המגמגמים החושבים, המתאפקים.

בזכות השפויים הנוצרים נצרות.

בזכות החלשים שכוחם בחולשתם

בזכות הכנועים משלמי כל החובות

בזכות השותקים הנושאים עלם בדממה

בזכות המוותרים המסתפקים במעט

בזכות החיים היקרים מכל.

ישראל הדרי

אחלה שנה - 2020 - אחלה שנה

והיו כתבי אישום **ולא** היה משפט. נראה מה יהיה ב-2021

והיתה מחאה גדולה והיא נכנסת ל-2021 ו-20-15 חברות וחברים יוצאים כל שבת כבר שבועות, לצומת שלנו של אשדות ומצטרפים למחאה הארצית כדי להיות מדינה קצת יותר נקיה, קצת יותר מוסרית, קצת יותר טובה.

מה כבר ביקשנו?!

ומיכאל, כל שבת, כבר שבתות רבות, מתלבש כראוי לאיש כבוד מהליכוד, ובעזרת שורת שלטים, בין בית גבריאל לצומת צמח, מראה לליכודניקים איך ביבי פוגע בהם. ואם אשדות היא דוגמא, אז התרגלנו (ע"פ רון חולדאי) ואנחנו מרוצים ויש לנו מלך ומזל שהוא שלנו והיידה ביבי. ונראה מה יהיה ב-2021 רשימה חלקית יש עוד והרבה

שנה טובה
שבת שלום

נ. ב. אני מברכת כל יום על המקום שאני חיה בו, על כל מה שיש בו!
נראה מה תביא לי 2021

ברוריה

באו נראה מה היה לי!

לפני הכל איזה בני מזל אנחנו שזכינו לחיות בשנה הזאת. בכל תולדות האנושות רק אנחנו זכינו ב-2020!
אפילו הנינים שלנו יוכלו לספר לנינים שלהם על הקורונה, מיד ראשונה.
חווינו, בקורונה, את היותינו חברה חזקה, תומכת ואפילו ערפית –
נראה מה יקרה ב-2021.

בזכות הקורונה, הילדים והילדות שלנו פינו את הכניסה הצפונית לחדר-האוכל מחסימת האופנים ולשמחת כולנו הם עברו לכניסה המערבית. שטח יותר גדול ויצירתי. וכל זה להנאת המדריכות והמטפלים. מזל של הקורונה שעכשיו לא נכנסים מהכניסה הזאת. ואנחנו מתרגלים.

וירד גשם - והחקלאים וכולנו שמחים.

נראה מה יהיה ב-2021 עם הגשם.

בקשו שנזרוק לפלובי המיחזור רק בקבוקים, מה לא ברור בזה?
אולי צריך להגדיר יותר טוב מה זה בקבוק, או יותר נכון – מה זה לא בקבוק.
ב-2020 מועצה אזורית עמק הירדן לא

שמעה על ה"פח הכתום"

נראה מה יקרה ב-2021

ויש עוד... , אפילו הרבה-

יונתן פרש ועינת נכנסה – בהצלחה.

ועוד "תפקידנים" מרכזיים התחלפו - בהצלחה להולכים ועוד יותר לנכנסים.

כולם מוזמנים להוסיף מה היה לי ב-2020.

בטוח יכנס לעלון הבא.

עד עכשיו הדברים החשובים.

עכשיו השוליים של 2020 :

טוב היתה קורונה זה כבר יודעים.

היה המון, המון, המון: **אני, אני, אני,**

עד כדי כך שאם אחפש בויקיפדיה: נפוליון,

גינגיס חאן, סטלין, משה רבינו, בן גוריון, בגין

תמיד אקבל ביבי.

מי ומה באשדות

בתוך שנה לפנות עצמו לטובת שכונה עתידית, הלב מתרחב.

במסגרת "זה מיותר" קבלו את לוח המודעות בצומת כל-בו אחדות, העומד בפוזיציה מוזרה כבר שנים, ושואל את עצמו ואותנו "מה תפקידי בכוח" ולא מוצא מענה. אז אם היה מי שחשב שביום מן הימים יחזור הקיבוץ להיות מה שהיה, זה כנראה לא הולך לקרות בקרוב, והשממה שמשני צידי הלוח אומרת הכל.

את סוכת הגפנים שבנה מיכאל לוי מעל מקלט בית 71 שבו היה גר, רבים מאיתנו זוכרים. היה זה אחד מאותם מקלטי שכפ"ץ שהוקמו בשנות 'המלחמת הקרה' ודופנו בשפך בזלת שהובא מרמת הגולן. כאשר ביקש מיכאל להקים מעל המקלט סוכת גפנים עבור חברי אשדות, פנה כמקובל למשה אריאלי וביקש לדפן את השכפץ ברצועת בטון על מנת שניתן יהיה להשתמש בו בצורה נאותה. כצפוי, דחה אריאלי את הבקשה בנימוק ש'אין כסף'. מיכאל שציפה לתגובה זו הציע לאריאלי לממן את דיפון המקלט מכיסו הפרטי. אחרי דיונים הוסכם

יונתן ואסתר, באתם בזמן!
התפנתה משרת "שר המים"
בממשלה..

פרשת השבוע של מתי

אחרי מספר שנים שהחנוכיה של גג חדר האוכל לא דלקה, ואולי דלקה ולא שמנו לב, השנה שינס ישי יחיאלי מתניים והשמיש אותה למהדרין. עד כדי כך השמיש, שביום השמיני והתשיעי של חנוכה היא המשיכה לדלוק כאילו פך השמן לא אזל מעולם.

מגרש החניה שנשלל וזופת לאחרונה מול 'לוגי' הוא עדות נוספת שאשדות קיבוץ מסודר ומאורגן, וגם כאשר צופה העין לעבר מתחם הלולים (הריווחי!!) שממול, שעומד

מי ומה - סוף

ושאפתנית מגדוד 'אריות הירדן' שסיפרה שהיא בתו של שומר ישראל והולכת בדרכו של אביה. בקרוב, כך סיפרה, היא תצא למכ"ים ומיד אחר כך לקצונה. היא נועדה להיות מפקדת ומשוכנעת שיש לה את מלוא הכישורים. בתמונה: בתו של שומר ישראל מחבקת ילדה על גשר נהריים.

משפחת פונדק עתירת זכויות היא. פר' **דודו**, חוקר חלל ומרצה מבוקש, **ברכה** גם כן לא טומנת ידה בצלחת והיא מרצה מבוקשת במכללת המייסדים. אל דודו וברכה מצטרף לאחרונה כח חדש מדור הנכדים, קורן שמו, שמגלה עניין רב בכל מה שקשור ביקום ובגרמי שמים. שימו לב לשם הזה. הוא נועד לגדולות.

אשדות מתחסנת וזה קורה יום אחר יום במרפאת עמק הירדן, שעל אף חסרונותיה, ויש כאלה, עומדת לצידנו קרוב קרוב צמוד לכתף וחוסכת מאיתנו נסיעות מיותרות לטבריה עפולה או מרכזים אחרים. אז מגיעה מילה טובה לצוות מרפאת עמק הירדן שנערך בצורה נכונה וכולנו נשכרים.

בת פופ! ונת 2021 טובה!

עלון 1557

עריכה ומי ומה – אבנר רון
 שער – ברכה פונדק
 עימוד – אירית גל
 מעטר אורח – מתי עמלי
 צילום עלון – אתי רון

שהקיבוץ יממן, ולאחר שהמשטח פולס, החל מיכאל בבניית קונסטרוקציה עבור הגפן שתיכנן לשתול מעל המקלט. לאחר שהשלים את המלאכה בעשר אצבעותיו, שתל מיכאל את הגפנים, שנתנו פריים בכל שנה, והמקום הפך אתר עליה לרגל. כאשר עבר מיכאל לביתו החדש, מסר את סוכת הגפן המשתרגת לרשות "נהרא" שאף הבליטה זאת בלוגו "איש תחת גפנו". בימים אלה, כאשר ביקר מיכאל בסמוך למקום, גילה שהמקלט עומד איתן, כנ"ל הקונסטרוקציה, אלא שהגפן התקרחה לגמרי ולא נותר מאום מן הפאר הייחודי שלה. הפתרון די פשוט: לשתול גפן חדשה ולטפח אותה כפי שעשה מיכאל בשקדנות רבה. ניתן לשיב עטרה ליושנה, והשאלה המתבקשת היא מי הכתובת?

שומר ישראל הוא שמו של מפקד חטיבת הנח"ל שמסיים בימים אלה את תפקידו ומתקדם לתפקיד הבא. הדבר נודע לי במקרה בשבת האחרונה, כאשר הזדמנתי לפארק נהריים ופגשתי לוחמת צעירה